

1593. allt detta visas sig redan i
smått hos minne Barn, hvilka af
fruktan för stryk, gömna sig und-
an föräldrarnes ögon, eller ryms
ma till frago, litelse för att und-
gå straffet. Denna fruktan är ett
jäkligt tecken dertill, att barnet kan
medvetande af sin brattlighet: det
vet sig hafva gjort illa. Men att
rymma bort undan föräldrarnes
ögon, det är minst icke råkigt,
det är ett pläpstat tillstånd.

1594. För Neller sednare måtte
ett sådant Barn komma till
baks, och söka försöka sig med sina
föräldrar, men sådant Barn, som
gör illa, vet att frukta, vet
att hafva medvetande af sin bratt-
lighet, huru måla föräldrarna
bära sig åt sådant? När ingen äga
hjelp, måtte föräldrarna låta
dem lifva, som de behaga. Men
föräldrar hjertat blödes, och lider för
sådana barn; om deras tårar och
bönes icke verka på de hårdhjärt-
da: då måtte föräldrahjärtat till-
slut blifva kallt, och hårt
emot de hårdhjärtade: och så snart
föräldrahjärtat omhelt uphörs: då

uphörs också Barmhertiken: föräldrarna
kunna omöjligen älska eller kyssa nå-
gon barn för sådana Barm, som
icke älska deras bönes och tårar, icke
heller låta äga sig, utan lifva ett
sin egen goda hjälpe, och följande
da skuldas, ingifvelles, men icke
föräldrarnes goda råd och förmanin-
gar.

1595. Just så ungefärligen står det
nu till med människoljuten och
dessa förhållande till den Hemmelige
Häroren. Men det är just detta bratt-
liga och nedriga förhållande emot
Skaparen, som Verldens vise
förneka, under föregifvande, att
Människan har sin fri vilja, och
ett uplyst förnuft, en ädel ka-
rakter, ett gästgänta, och en dag-
lig vandel, med många få undan-
tag, måtte människoljuten öfver-
hufvud taget bättre öfversylla sin
gnoraliska bestämmeelse, än
förr, ämningane i den Christnade
Verlden; ja manar Filosoferna och
humanisterna har han fått en sådan
öfvertygelse?

1596: 15. ifrån sin egen älska